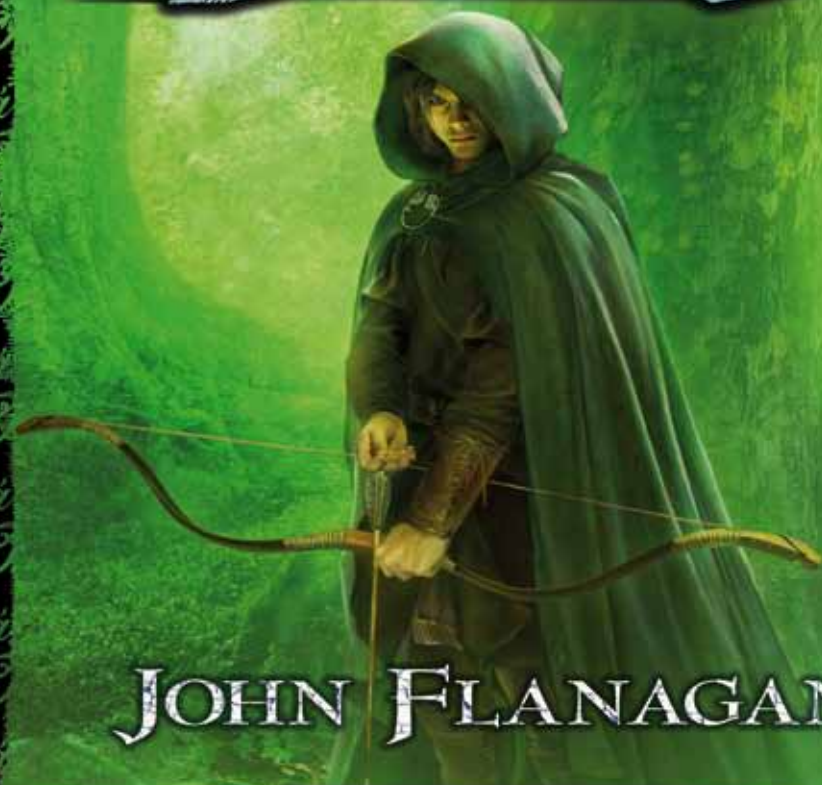

A VADONTÁRÓ TANÍTVÁNYA

JOHN FLANAGAN

GORLAN

ROMJAI

JOHN FLANAGAN

GORLAN
ROMJAI

JOHN FLANAGAN

GORLAN
ROMJAI

Írta: John Flanagan

A mű eredeti címe: Ranger's Apprentice – Book 1: The Ruins of Gorlan

Fordította: Acsai Roland

A szöveget gondozta: Laczkó Denise

First published by Random House Australia Pty Limited, Sidney, Australia.

This edition published by arrangement with Random House Australia.

A művet eredetileg a Random House Australia Pty Limited, Sidney, Australia adta ki. Ez a kiadás a Random House Australiával kötött megállapodás alapján jelent meg.

Copyright © John Flanagan 2009

Cover illustration by Jeremy Reston

Cover design by www.blacksheep-uk.com

ISBN 978 963 245 368 2

Tizennégy éves kortól ajánljuk

A kötet megjelent 2010-ben,

a Könyvmolyképző Kiadó gondozásában

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Michaelnek

Prologus

Morgarath, az Eső és Éj Hegyeinek ura, aki valaha Gorlan bároja volt az Araluen királyságban, kinézett kietlen, eső áztatta birodalmára, és káromkodott egyet, nem először otléte óta.

Ennyi maradt számára – rideg gránitszirtek, leomlott sziklák és fagyos hegyek. Meredek szurdokok, mély és szűk hegyszorosok. Kavics és szikla, egyetlen fa vagy bármi más zöld nélkül, ami enyhíthetné az egyhangúságot.

Már tizenöt év eltelt azóta, hogy visszatért erre a tiltott földre, ami aztán a börtönévé vált, de még most is élénken emlékezett előző birtokának kedélyes, zöld tisztásaira és sűrű erdeire. A folyókban halak fickándoztak, a mezők bővelkedtek gabonában és vadakban. Gorlan csodálatos, étellel teli hely volt. Az Eső és Éj Hegyei kihalt és sivár térség.

Lent a várudvaron wargalok csapata gyakorlatozott. Morgarath figyelte őket fentről egy darabig, hallgatta a mozdulataikat kísérő ritmikus, torokhangú kántálást. A zömök, formátlan, félig emberforma teremtmények állatias, kiugró pofájából hosszú tépőfogak meredtek elő, mint a medvéknek vagy a nagytestű kutyáknak.

Az emberekkel mindenféle érintkezést kerülő wargalok már az ősidóktól kezdve éltek és szaporodtak itt, a távoli hegyek között. Sokáig nem akadt senki, aki egyet is látott volna belőlük, csak legendákban éltek. E legendák a hegyi, félemler lényekről szájról szájra terjedtek. Morgarath, aki felkelést tervezett Araluen királysága ellen, azért hagyta el Gorlan uradalmát, hogy felkutassa őket. Úgy gondolta, ha efféle teremtmények valóban léteznének, akkor a háborúban az ő malmára hajtanák a vizet.

Hónapokba telt, de végül rájuk talált. Eltekintve a szavak nélküli kántálástól, a wargaloknak nincs külön nyelvük, egymással a gondolatátvitel primitív formájával kommunikálnak. Elméjük egyszerű, értelmük csekély. Szinte arra születtek, hogy egy felsőbbrendű lény akaratát szolgálják. Morgarath a maga oldalára állította őket, és tökéletes hadsereget formált belőlük – teljes könyörtelenségükben rémisztőbbek voltak a rémálmoknál, ráadásul feltétel nélkül engedelmeskedtek uruk parancsainak.

Ahogy most elnézte őket, eszébe jutottak a fényes öltözetű lovagok, akik Gorlan várában tornákon versengtek egymással, mialatt selyembe bújt hölgyeik ujjongva tapsolták meg mutatványaikat. Gondolatban összehasonlította a lovagokkal ezeket a fekete, szőrös, torz szörnyeket, és ismét káromkodott egy cifrát.

A wargalok, akik ráhangolódtak a gondolataira, megéreztek rosszkedvét. Kényelmetlenül feszengeni kezdtek, aztán abbahagyták a gyakorlatozást. Morgarath dühösen visszazavarta őket a dolgukra, és a kántálás újra felhangzott.

Morgarath ellépett az üvegezetlen ablaktól, közelebb húzódott a tűzhöz, ami hiábavaló küzdelmet vívott a komor falakat átjáró nyirkos hideggel. Tizenöt év, jutott eszébe ismét. Tizenöt éve, hogy fellázadt a frissen megkoronázott, alig huszonéves Duncan király

ellen. Mindent gondosan kitervelt, míg az öreg király betegeskedett. Abban bízott, hogy a király halálát követő zűrzavar és tanácsalanság majd megosztja a bárókat – Morgarath ezt az időt akarta kihasználni arra, hogy megkaparintsa a trónt.

Titokban kiképezte a wargalokat, és a hegyek között várták, mikor csaphatnak le. Aztán a gyász és zavarodottság napjaiban, amikor a bárók a király halálát követően Araluen várába mentek, hogy részt vegyenek a gyászszertartáson, katonáikat pedig magukra hagyták, ő megtámadta, és néhány nap leforgása alatt le is igázta a királyság délkeleti részét, megfutamítva a zavart, vezető nélkül maradt csapatokat, amelyek megpróbáltak szembeszegülni vele.

Duncan fiatal volt és tapasztalatlan, egymaga nem vehette volna fel vele a harcot. A királyság már majdnem az ölébe hullt. A trón szinte csak rá várt, csak bele kellett ülnie.

De Lord Northolt, a király öreg főhadvezére összefogta a fiatalabb bárókat, ezzel erőt adott Duncan ellenállásának, és a többiek hullámzó bátorságát is megacéloította. A csapatok Hátaspusztánál csaptak össze, a Surrogó-folyó közelében. A csata öt órán át tartott, csapásokkal és ellencsapásokkal, rengeteg vérvesztéssel. A Surrogó sekély folyó volt, de a partján az alattomos futóhomok és a lágy sár áthatolhatatlan akadályt alkotott. Ez védte Morgarath jobb szárnyát.

Aztán az egyik szürke köpenyes kotnyeleskedő, azok közül, akiket Vadonjáróknak neveznek, átvezette a nehézlovasságot egy titkos gázlón, jó tíz kilométerrel feljebb a parton. A páncélos lovasok a csata döntő pillanatában érkeztek, és felszámolták Morgarath csapatának utóvédjét.

A sziklák között kiképzett wargaloknak volt egy gyenge pontjuk. Tartottak a lovaktól, így a meglepetésszerűen érkező lovascsapat

ellen nem volt esélyük. Visszavonultak a Háromlépés-szoros börtö-
nébe, majd az Eső és Éj Hegyei közé. Morgarath, akinek felkelését
leverték, velük tartott. És tizenöt éve itt él száműzetésben. Várakoz-
va, tervezgetve, és gyűlölve a férfit, aki ezt tette vele.

Morgarath úgy látta, eljött a bosszú pillanata. Kémei azt jelen-
tették, hogy a királyság meggyengült, erőtlen az uralkodója, és már
azt is elfelejtették, hogy Morgarath hol bujkál. Az ő neve már csak
a legendákban élt, egy név volt mindössze, amivel az anyák ijeszt-
gették rendetlenkedő pulyáikat: ha nem viselkednek jól, eljön értük
Morgarath, a fekete lovag.

Ennél alkalmasabb pillanat nem is adódhatott volna. Wargaljait
még egyszer csatába vezeti. De ez alkalommal szövetségesei is lesz-
nek. Tesz majd róla, hogy bizonytalanság járja át az embereket,
hogy azt se tudják, mitévők legyenek. Ez alkalommal senkit sem
hagy életben azok közül, akik annak idején összeesküdtek ellene, és
így nem is állhatnak Duncan király mellé.

A wargalokon kívül más ősi, rémisztő lényekkel is találkozott a
kopár hegyek között. Voltak még náluk félelmetesebb szövetségesei
is – a Kalkara néven ismert rettenetes szörnyek.

Eljött az idő, hogy szabad utat kapjon Jenny.

Egyél valamit, Will, végül is holnap lesz a nagy nap. A csinos, szőke Jenny Will érintetlen tányérja felé bökött, és biztatóan rámosolygott a fiúra. Will is megkísérelt mosolyt erőltetni az arcára, de nagyon rosszul sikerült. Csak piszkálta a tányért, ami a kedvenc ételével volt tele. Aznap este úgy érezte, mintha csomót kötöttek volna a gyomrára. Az izgatottságtól és a várakozástól egyetlen falatot sem tudott lenyelni.

Holnap lesz a nagy nap, hogyan tudta volna. Nagyon is jól tudta, éppen ez volt a baj. Holnap lesz élete legnagyobb napja, mert ez a Kiválasztás Napja. Holnap fog eldőlni a sorsa.

– El tudom képzelni, milyen ideges – mondta George. Letette étellel megrakott villáját, és kabátja hajtókáját vizsgálgatta megfontoltan. Ösztövé, nyakigláb, szorgalmas fiú volt, a szabályok és törvények nagy barátja. Szerette a kérdések mindkét oldalát megvizsgálni, és innen is, onnan is megvitatni. Ilyenkor aztán nem volt könnyű leállítani. – Az idegesség rémes dolog. Egészen lebénítja az embert, hogy sem enni, sem gondolkozni nem tud, még beszélni sem.

– Nem vagyok ideges – vágta rá gyorsan Will, mert látta, hogy Horác felnéz, és valami gúnyosat akar mondani.

George bólintott néhányat, és közben Will állításán gondolkodott.

– Máskülönb en egy kis izgatottság még fokozhatja is az előadás sikerét, élesíti a szemet és javítja a reflexeket. Szóval maga a tény, hogy aggódsz, még nem ad okot aggodalomra, hogy úgy mondjam.

Will száján akaratlanul halvány mosoly jelent meg. George jogi pályára született, gondolta. A Skriblermester bizonyára kiválasztja holnap reggel. Talán éppen ez feküdhetette meg a gyomrát. Hiszen az öt árvaházi gyerek közül egyedül neki volt mitől tartania a tizenkét óra múlva kezdődő Kiválasztáson.

– Van is oka aggódn! – mondta Horác. – Vajon melyik Mesternek kellene éppen ő tanítványnak?!

– Mindannyian izgulunk egy kicsit – mondta Aliz. Ritka mosolyainak egyikét Willre villantotta. – Bolondok lennénk, ha nem izgulnánk.

– Nos, én nem izgulok! – kötötte az ebet a karóhoz Horác, aztán nyomban elpirult, amikor Aliz felemelte szemöldökét, Jenny pedig kacarászni kezdett.

Ez jellemző Alizra, gondolta Will. Tudta, hogy a magas, elegáns lánynak már megvan a helye: a Rőthe gyi Diplomata Szolgálatot vezető Paulin úrhölgy tanítványa lesz. Színlelt izgalma, és az a diszkrét mód, ahogy elütötte Horác suta tapintatlanságát, azt mutatták, hogy máris rendelkezik bizonyos diplomáciai képességekkel.

Jenny természetesen a vár konyháját célozta meg, Puff úr felségterületét. Rőthe gy főszakácsának nevét az egész királyság ismerte, híres volt a vár nagy ebédlőjében felszolgált lakomáiról. Jennyt érdekelték az ételek, szeretett főzni, emellett kedélyes és nyugodt

természete is arra rendelte, hogy a konyha forgatagának pótolhatatlan tagja legyen.

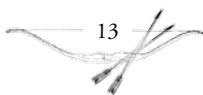
Horác választása minden bizonnyal a Hadiiskola lesz. Will a szobatársára nézett, aki mohón pusztította a tányérjára halmozott roston sült pulykát, a sonkát és a burgonyát. Horác nagyobb volt kortársainál, és remekelt a sportokban. Annak az esélye, hogy elutasítják, a nullával volt egyenlő. Horác pont az a fajta fickó volt, amelyet Sir Rodney szívesen látott az újoncok között. Erős, izmos és jó kiállású. De nem egy észlény, gondolta Will savanyúan. A Hadiiskolából egyenes út vezetett a lovagsághoz. A Horáchoz hasonló – közembernek született, de megfelelő fizikai adottságokkal rendelkező – fiúknak is lehetőségük nyílt arra, hogy végül lovagként szolgálhassák a királyságot.

Mi maradt Will számára? Mit válasszon? Vagy még pontosabban – amire Horác is rámutatott –, melyik Mester veszi majd fel tanítványnak?

A vár gyámoltjai számára a Kiválasztás Napja kiemelkedő fontossággal bírt. Árvák voltak, és hogy itt nevelődhetek, azt Arald báró nagylelkűségének köszönhatték, a Rőthegy uradalom lordjának. A gyámoltak legtöbbször szülei az uradalom védelme során estek el, és Rőthegy lordja felelősségének érezte, hogy felnevelje árváikat – lehetőséget adott nekik, hogy megtalálják a helyüket az életben.

És ezt a lehetőséget a Kiválasztás Napja biztosította.

Minden évben azon gyámoltak, akik betöltötték a tizenötödik életévüket, elszegődhetek a vár népét szolgáló mesterek mellé. Normális esetben a tanítványokat a szüleik foglalkozása vagy befolyása alapján választották ki a mesterek. Mivel a gyámoltak ilyen kapcsolatokkal nem rendelkeztek, ez volt az egyetlen esélyük, hogy megalapozzák jövőjüket.

Azok a gyámoltak, akiket nem választanak ki, és sehol nem tudnak elhelyezkedni, a közeli falvakba kerülnek, parasztok mellé, akiknél állatokat nevelnek és gabonát termesztenek a vár lakói számára. Bár ez csak ritkán fordult elő, és ezt Will is tudta. A báró és a mesterei általában minden gyereknek találtak megfelelő foglalkozást. De néha mégis előfordult, hogy nem sikerült, és Will semmitől sem félt jobban, mint ettől a sorstól.

Horác elkapta a fiú tekintetét, és önelégülten rávigyorgott.

– Biztos, hogy a Hadiiskolát célzod meg, Will? – kérdezte pulykával és burgonyával teli szájjal. – Mert akkor jobb, ha eszel. Nem szeretik az ilyen vékonydongájú gyerekeket.

Horkantva felnevetett, mire Will rámeredt.

Néhány héttel korábban meghallotta beszélgetését Alizzal, akinek Will elmondta, hogy minden vágya a Hadiiskolába jutni. Azóta Horác pokollá tette az életét, nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy Will nyeszlett természetére megjegyzéseket tegyen, hiszen magassága – pontosabban alacsonyysága – alkalmatlanná tette a Hadiiskola szigorú kiképzésére.

A tény, hogy Horácnak talán igaza volt, csak rontott a dolgon. Hiszen amíg Horác magas volt és izmos, addig Will alacsony és vékony. Mozgékony volt, gyors és meglepően erős, csak éppen a katonaiskolához szükséges magasságot nem érte el. Képtelenség volt, de mégis abban bízott, hogy őt is elkapja az a valami, amit az emberek úgy hívnak, hogy „gomba-effektus”, és ha lehet, még a Kiválasztás Napja előtt. De nem kezdett el gombaként nőni, a nagy nap pedig itt volt a nyakán.

Will nem válaszolt, és Horác tudta, hogy sikerült egy szóbeli ütést bevinnie. Ez viharos kapcsolatukban nem sokszor fordult elő. Az elmúlt néhány évben egypárszor egymásnak mentek már. Mivel

Horác volt az erősebb, általában maga alá gyűrte Willt. Elvértve az is előfordult, hogy gyorsaságának és jó reflexeinek köszönhetően Will egy rúgást vagy egy ütést mégis bevitt ellenfelének, és amíg az a meglepetésből magához tért, ő elhúzta a csíkot.

De amíg Horác a fizikai küzdelmeket rendre megnyerte, a szóbeli ütközetekben mindig alulmaradt. Willnek az agya is fürgén járt, és általában az övé volt az utolsó szó. Épp ez vezetett a gyakori nézeteltérésekhez: Willnek még meg kellett tanulnia, hogy nem mindig az jár jól, aki az utolsó szót mondja.

Horác úgy döntött, most kihasználja előnyét.

– Izmokra van szükséged, ha a Hadiiskolába akarsz menni, Will. Igazi izmokra – mondta, majd végignézett a többiekben, hogy van-e ellenvetésük. A gyámoltak, akik érezték a két fiú között fokozódó viszályt, inkább a tányérjaikba feledkeztek.

– Mit érnek az izmok agy nélkül? – válaszolta Will, és Jenny sajnos nem tudta visszatartani kacagását. Horác elvörösödött, és kezdett felállni a székéről. De Will gyorsabb volt, és mire Horác felkecmergett, ő már az ajtónál járt. Be kellett érnie annyival, hogy újabb sértéseket kiáltson menekülő társa után.

– Igazad is van! Menekülj, Senkiházi Will! Senkiházi is maradsz, senki nem akar majd a tanítványának!

Odakint az előszobában Will még hallotta Horác szavait, és elvörösödött. Ez a gúnyolódás érintette a legérzékenyebben. Mindent megtett azért, hogy Horác ne sejtse meg a titkát, mert tudta, hogy ezzel a nagyobb fiú kezébe újabb fegyvert adna.

Az igazság az volt, hogy senki sem tudta Will vezetéknévét. Nem lehetett tudni, kik voltak a szülei. Ellentétben a kortársaival, akik már szülei halála előtt is a birtokon éltek, és akiknek családtörténete köztudott volt, Will gyakorlatilag a semmiből pottyant ide

újszülött korában. Egy kis plédbe csavarva találták egy kosárban, tizenöt évvel ezelőtt, az árvaház épülete előtt. A pokróchoz egyszerű üzenetet erősítettek:

*Anyja elhunyt szülés közben,
Apja hősi halott.
Kérem, viseljék gondját. A neve Will.*

Abban az évben rajta kívül csak egy gyámolt került az épületbe. Aliz apja lovaskapitány volt, aki Hátaspusztánál halt meg, a Morgarath wargaljai ellen vívott csatában, amikor legyőzték és visszaűzték őket a hegyek közé. Aliz anyja nem tudta kiheverni a csapást, és elvitte a láz, nem sokkal azután, hogy kislányának életet adott. Az ismeretlen csecsemőnek is bőven jutott hát hely az árvaházban, és Arald báró különben is érző szívű ember volt. A szokatlan körülmények ellenére engedélyt adott rá, hogy Willt Rőtheagy Várának oltalma alá helyezték. Kézenfekvőnek tűnt, ha igaz volt, ami a kis üzeneten állt, és Will apja tényleg a Morgarath ellen vívott küzdelemben esett el. Mivel Arald báró a háborúban vezető szerepet vállalt, kötelességének érezte, hogy meghálálja az ismeretlen apa áldozatát.

Így lett Will Rőtheagy árvája, akinek nevelését és oktatását a báró nagylelkűsége tette lehetővé. Ahogy telt az idő, úgy érkeztek a többiek is. Végül öten lettek az évfolyamban. De amíg a többieknek voltak emlékeik a szüleikről, vagy – ahogy Aliz esetében – voltak olyan emberek, akik ismerték őket, és mesélni tudtak róluk, Will semmit nem tudott a múltjáról.

Ezért találta ki azt a mesét, amivel árva gyerekkorát édesebbé tette. Az évek múlásával újabb és újabb részletekkel és színekkel gazdagította a történetet, és a végén már szinte maga is elhitte.

Apja, ezt tudta, hősi halált halt. Természetes volt tehát, hogy hősnak képzelte – egy páncélos lovagnak, aki a wargalhordákat kaszabolja, amíg le nem győzi a túlerőt. Will sokszor elmerengett magas termetén, páncéljának részletein, fegyverzetén, de az arcát soha nem tudta maga elé képzelni.

Ha az apja harcos volt, bizonyára azt szeretné, ha a nyomdokaiba lépne. Will számára ezért volt annyira fontos, hogy felvegyék hadiapródnak. És minél valószínűbbnek tűnt, hogy nem veszik fel, annál kétségbeesettebben reménykedett benne, hogy talán mégis...

A gyámházból a sötét várudvarra lépett. A nap régen lement már, a várfalon húszméterenként fáklyák égtek pislákoló lánggal. Will megtorpant egy pillanatra. Esze ágában sem volt visszatérni az árvaházba, hogy kitegye magát Horác gúnyolódásának. Ez csak újabb összecsapáshoz vezetne – amiből minden bizonnyal ő kerülne ki vesztesen. George talán megpróbálná elemezni a problémát, megvizsgálva a dolog mindkét oldalát, és ezzel egészen összezavarna mindent. Aliz és Jenny bizonyára megpróbálnák megvigasztalni – különösen Aliz, akivel együtt nőtt fel. De ebben a pillanatban nem kért az együttérzésükből, ahogy Horác piszkálódásából sem. Ezért elindult az egyetlen hely felé, ahol magányt találhatott.

A kastély központi tornya közelében növő fügefafa sokszor jelentett számára menedéket. Nem volt tériszonya, és ügyesen mászott fára, jóval feljebb, mint bárki más, amíg el nem érte a csúcsán lévő vékonyabb ágakat. Az ágakat, amik inogtak és meghajlottak a súlya alatt. Régen sokszor menekült ide Horác elől. A nagyobb fiú közel sem volt olyan gyors, mint Will, és olyan magasra sem mert mászni, mint ő. Will talált egy kényelmes ágvillát, és belefészkelődött, teste együtt hullámozott az esti szellőtől hintázó ágakkal. Alatta az őrlőrenyúló árnyéka rötta köreit a várudvaron.

Hallotta, ahogy az árvaház ajtaja kinyílik. Aliz jelent meg az ajtóban, és őt kereste, de hiába. A magas lány állt ott egy darabig, aztán vállat vont és visszament. A bentről kiáramló fény téglalapja elnyúlt az udvaron, majd gyorsan eltűnt, miután a lány halkán becsukta maga mögött az ajtót. Különös, hogy az embereknek milyen ritkán jut eszükbe, hogy felfelé is fordíthatnák a fejüket. Lány tollak surrogását hallotta, és a mellette lévő ágra egy bagoly telepedett. Fejét forgatta, a szeme beitta a báyadt fények utolsó sugarát is. Aggodalom nélkül figyelte a fiút, mintha tudta volna, hogy nincs mitől tartania. Vadász volt. Hangtalan repülő. Az éjszaka királya.

– Legalább te tisztában vagy azzal, hogy ki vagy – mondta Will halkán a bagolynak. A madár megint forgatni kezdte a fejét, aztán ellökte magát a sötétségbe, és otthagya a fiút egyedül a gondolataival.

Ahogy ott ücsörgött, a kastély ablakainak fényei fokozatosan kialudtak, egyik a másik után. A fáklyák izzó csonkokká égtek, és az éjféli őrsváltáskor lecserélték mindet. Csak egyetlen ablakban maradt világosság: a báró dolgozószobájából szűrődött ki fény, ahol Róthegey lordja feltehetően még mindig levelekbe és jelentésekbe merült. A dolgozószoba egy magasságban volt Will-lel, és jól látta a férfi asztal fölé görnyedő, robusztus alakját. Végül Arald báró felállt, nyújtózott egyet, eloltotta a pilácsot, majd elhagyta a szobát, hogy a következő emeleten lévő hálójába vonuljon. A várkastély nyugovóra tért, csak a várfalakon álló őrcsapatok voltak éberek.

Will rádöbben, hogy alig kilenc óra múlva szembe kell néznie a Kiválasztással. Csöndesen, aggódva és a legrosszabbtól tartva lemászott a fáról, és elindult az árvaház sötét fiúszobájának priccse felé.

Nemzetközi bestseller sorozat

A VADONJÁRÓ
TANTIVÁNYA

*Lovag lesz. Híres!
Hős és nemes –
ez volt az álma.*

Will kisebb és vékonyabb a kortársainál, de gyors és találékony. Egész életében arról álmodozott, hogy híres lovag válik belőle, mint az apjából. Ezért sújtja porig, amikor nem veszik fel Rőtvár Hadiiskolájába. Ehelyett Halt inasa lesz, a titokzatos Vadonjáróé, akinek különleges képességét, hogy észrevétlenül mozog, fekete mágiának tulajdonítják...

Will vonakodva vág neki, hogy megismerje a Vadonjárók titkos fegyvertárát: az íjat, a nyílvesszőt, a terepszínű köpönyeget, és a csökönyös kis pónit. Lehet, hogy nem azok a fegyverek, amikre vágyott, nem éles kard és nem csataló, de amikor ő és Halt egy reménytelennek látszó küldetés során megpróbálják megakadályozni a Király meggyilkolását, Willnek be kell látnia, hogy a Vadonjárók fegyverei nem is annyira haszontalanok...

A *Gorlan Romjai* egy izgalmas sorozat első kötete, mely Willről és Rőtvárban élő barátainak kalandjairól szól.

„Ez a könyv olyan jó volt, hogy le sem tudtam tenni... John Flanagan tudja, hogyan tartson izgalomban.” – Robere Rahme, 12 éves

„Nem tudtam levenni a szemem az oldalakról, annyira érdekes volt, hogy képtelen voltam letenni. Mindenkinek ajánlom ezt a könyvet, aki kalandra vágyik.” – Samantha Currie, 11 éves

„Káprázatos!” – Edward Carr, 12 éves

Tizenkét éves kortól ajánljuk

2 999 Ft

ISBN 978 963 245 368 2

Könyvmolyképző Kiadó